

Skrivena snaga

Jasminka Domaš

jasminka.domas@zg.t-com.hr

Učenje o značenju slova hebrejskog *alefbeta*, od kojih svako ima i svoj broj, upućenom u židovsku mistiku otkriva ono što je skriveno ispod prvoga sloja viđenog. Primjerice, na svetom hebrejskom jeziku ruka se kaže *jad*, a deset prstiju je povezano s deset protoka božanske energije, što posebice osjećamo kod dobivanja blagoslova. A možemo i tako reći da pet prstiju jedne ruke i pet prstiju druge, čine savez. Pritom, jagodice na prstima daju nam osjet. Dodir prstiju je veoma važan, jer nam prenosi informaciju što je dobro dodirnuti, a što treba izbjeći, odnosno što nam je dopušteno, a što zabranjeno.

Iskustvo, mudrost, znanje, pomažu nam da svijet doživimo u ravnoteži. U desnoj ruci je razina milosti, u lijevoj snaga koja može biti pozitivna, ali i negativna kada je netko nasilan i grub.

Zajedno, dvije ruke imaju šezdeset kostiju, a šezdeset je i hebrejskih slova u blagoslovu Svevišnjega koji nalazimo u *Knjizi brojeva*.

»Neka te blagoslovi Gospodin
i neka te čuva!
Neka te Gospodin licem svojim obasja,
milostiv ti bude!
Neka pogled svoj Gospodin svrati na te
i mir ti donese!« (Br 6, 24-26).

Zapažamo također da dvije ruke koje se dotiču u blagoslovu stvaraju oblik srca. Naime, hebrejska riječ za srce je *lev*. Dakle, srce je između dviju ruku koje se podižu na blagoslov, a svojim oblikom one su kuća, savez i zaštita. No ako obratimo pozornost na šaku, u njoj nalazimo četrnaest kostiju, a zajedno lijeva i desna šaka daju zbroj od dvadeset osam, koji je jednak zbroju slova u hebrejskoj riječi za snagu, *gvura*.

Što nam to zapravo otkriva, kakvu enigmu? I pitamo se odmah što se to događa kada se s nekim rukujemo i prijateljski pozdravljamo i u tom momentu osjećamo strujanje topline iz dlana u dlan, nježnost, bliskost, radost. Prsti koji se međusobno dotiču mogu preuzeti od druge osobe ono što nedostaje. Kvantni fizičari bi odmah utvrdili da oku nevidljive čestice prelaze s ruke na ruku,

da na njoj ostaje naš DNK. Zar ne, ponekad se osjećamo umorni i iscrpljeni, bezvoljni? A ruka koja nas iznenada dotakne prenosi nam svoju energiju i poruku:

»Osjećam da ti je potrebna pomoć, razumijem te, tu sam za tebe, pružam ti snagu koju trebaš, osjećaj jedinstvenosti, ljubim te.«

Ruka se brine o ruci dajući drugoj osobi samopouzdanje i utjehu. Od davnine je poznato da dodir ruke može liječiti pa i samoiscijeliti tijelo, ozdraviti ga, jer usporedno s materijalnim svijetom živi duhovan svijet pa i onda kada ga netko nije svjestan ili ga ne zapaža. Istodobno je u očima božanski dar svjetla, dar duši zarobljenoj u tijelu. U očima se ogleda postojanje fizičke i mistične anatomije ljudskog bića. I prečesto zaboravljamo da se bitke više dobivaju u umu nego u tijelu. Štoviše, čak i u bitkama koje smo izgubili, možemo pobijediti pronalazeći dio sebe za koji nismo bili svjesni da postoji.

Iznimno je važna svijest o božanskoj nazočnosti, jer kada se povežemo s Gospodinom, s energijom koja pulsira iz svega živog, tada sam život radi za nas i primamo ga s iznimno snažnog mjesta. A kada izgubimo tu vezu, taj dodir sa Svetim, blagoslovljen neka je, naš život postaje zamorno i teško penjanje uzbrdo. Mnogi toga nisu svjesni. U ponekom bljesku, u trenutku sumnje u vrijednost onog što čine, brže bolje odmahnu rukom govoreći sebi: »Nemam ja vremena za to, moje je vrijeme novac.« I tako sve više mladih ljudi završava fakultete, dokazuju se u poslu, bave se menadžerskim poslovima, bankarstvom, informatikom, žive da bi radili umjesto da rade da bi živjeli. Ima i onih koji naknadno upisuju teološke fakultete, vidamo ih na duhovnim seminarima. Upitajmo se: Što im nedostaje? Što kaže ruka u ruci? Možda nam govori o tome da ne žele izgubiti svoju ljudskost u svakodnevnom natjecanju i borbi za opstanak, za karijeru, materijalno bogatstvo. Živa je čežnja za psihofizičkom ravnotežom. I gotovo očajna potreba za cjelovitosti, mirom i osjećajem blaženstva. Izražena je odjednom spoznaja da se od ranog jutra do kasne večeri živi samo život tvrtke u kojoj je netko zaposlen.

Neki vrlo visoko pozicioniran američki vojni dužnosnik jednom je rekao kako je sa svakom novoosvojenom stepenicom u karijeri gubio dio sebe. Svjesno je za karijeru žrtvovao obitelj i prijatelje. Cilj je postigao, ali čime je naposljetku bio ispunjen? Prazninom i samoćom. I možda se upravo ovdje trebamo sjetiti velikog židovskog učenjaka, liječnika i filozofa Rambama koji je savjetovao da u životu trebamo raditi, ali dotle da možemo zadovoljiti svoje potrebe i potrebe obitelji, a sve preostalo vrijeme treba posvetiti svojem duhovnom razvitku i učenju. I druženju s ljudima koje ćemo nazvati svjetlonošama. Temelj tog učenja Rambam je našao u svetim knjigama *Tore* i *Talmuda* koje ističu da u svemu treba imati mjeru. U suprotnom, vidimo čovjeka današnjice koji ima možda tridesetak godina i koji već osjeća zdravstvene tegobe, a liječnik će mu na njegovo zaprepaštenje reći da je radoholičarstvom sagorio svoj organizam.

Sve češće mladi ljudi umiru od moždanog udara, puni su ih i odjeli kardiologije. A osobito su neka zanimanja vrlo stresna, o čemu, primjerice, više znaju programeri u informatičkim tvrtkama, odvjetnici, bankari. Pojedinac je sve manje važan, vlasnicima tvrtki mnogo je važniji profit. Nije zanemariv ni broj onih koji su cijeli život stjecali materijalno bogatstvo, a onda pri kraju života taj novac troše da bi vratili zdravlje. Jedno je sigurno, tvrtka nikada ne može zamijeniti obitelj, blisko prijateljstvo, osjećaj ljubavi, sate sreće i opuštanja i smijanja s onima koje volimo. Jer, čovjek nije stvoren da bude sam, premda u Hrvatskoj, kao i u cijelom svijetu, raste broj samaca.

I zato neka svatko pogleda u svoje ruke, neka se upita: Kome bih ih pružio, čije bih prste volio dodirnuti, čiju toplinu dlana osjetiti? I kroz dodir ruke reći drugoj osobi: »Puno mi značiš, volim te i trebam te.« I nije važno jeste li liječnik, trgovkinja, domaćica, kirurginja, znanstvenik, učiteljica, svećenik, glumac, pjevačka zvijezda ili postolar. Sidite na tren sa svog pijedestala i pokušajte biti samo čovjek koji treba drugo ljudsko biće da bi volio, bio nježan i bio voljen. I nije važno jeste li vlasnik skupocjenog auta, jahte ili onaj koji će danas čekati ručak ispred kuhinje za siromašne. Trebali biste osvijestiti što vam zapravo nedostaje i znati primiti, ali i davati i naći u tome ravnotežu. Spoznati, da su drugi ljudska bića kao što smo i mi sami. Gledajmo u svoje ruke, dlanove, prste, postanimo svjesni da je bez istine i ljubavi sve bezvrijedno. Pa i onda kad gubite ponavljajte u sebi riječi psalma:

»Jer anđelima svojim zapovjedi
da te čuvaju na svim putima tvojim.
Na rukama ću te nositi« (Ps 91, 11-12a).